

"Senin bu hastalığın aleyhinde değilim. Hastalık için sana karşı bir şefkat hissedip acımiyorum ki dua edeyim." ile "Beliyyeler, muzır şeyler duaların vakitleridir, dua ubudiyettir, ibadettir." cümlesi nasıl bağdaştırılır?

Üstad Hazretleri hastalığın bizzat kendisinin bir mürşit ve ikaz edici bir hakikat olduğunu ifade ediyor. Hastalıkların cereyan ettiği insanlar ise: Günahkâr olanlar ve Allah indinde masum ve mahfuz olanlar diye iki kısımdırlar. Birinci kısım olan günahkârlar için, keffaretüzzunup olup hayra vesiledir. Diğer kısmı için de manen teali ve terakkinin merdiven ve basamaklarıdır.

Demek ki hastalıklar isabet eden insanların zaaf ve aczini tam ortaya koyduğundan, onlar için bir cihette fiili duanın tam mevsimi, bir cihetten de mürşit ve ikaz edici manasında tam bir nasihdir.

Üstadımız bu anlamdaki hastalıkların izalesi için dua etmiyor. Çünkü bu manadaki hastalıklar; bela, musibet ve muzır şeyler anlamında değildir.

Belalar, musibetler ve muzır şeylerin tasallutu zamanları mahsus ibadetlerin ve duaların vakitleridir.

Şahısların bizzat kendilerini ilgilendiren hastalıklar onlar için bir nevi rahmet ve hikmet muamelesi olduğundan, sonuçları itibariyle maddi ve manevi güzel neticeler meydana getirdiğinden, bu imkânların ademi ve izalesi için dua etmek, bir nevi abes olacağından, Üstadımız hastalıkların aleyhinde bulunmuyor.

Çünkü asıl musibet; dine, inanca ve itikada gelen musibetlerdir. İnsanı Allah'tan ve dininden uzaklaştıran hadiseler ve musibetler, esas itibariyle beladır, musibettir ve muzır şeylerdir. Bunların tasallutu zamanlarında mahsus ubudiyet ve dualar yapılır.

Dualarda ve ibadetlerde esas olan, ihlastır ve Allah rızasıdır. Bu sır, müspet ve menfi bütün ibadetler için geçerlidir.

Musibetler dönemi menfi ibadetlerin zamanıdır. Allah'ın emrettiği malum ibadetler de, müsbet ibadetlerdir. Dua, ibadet kastı ile dahi yapılsa; müptela olan gençte ve hastalıklı bir insanda, o musibet ve hastalık kadar müspet tesir icra edemez.

Çünkü hastalığı çeken günahkar ve kusurlu bir insanın, o musibet ve hastalıktan aldığı ders ve terbiye, hariçten yapılan duadan daha müessir ve mücerrebtir.

İnsan bela musibet ve muzır şeylerin tasallutu zamanında; zaaf ve aczini anlayarak, vakti gelen dua ve ibadetleri, zafiyetin bir tezahürü olarak ihlasla yapar. Musibet devam ettiği müddetçe, bu ibadet ve dualar da devam eder. Hatta duaların ve ibadetlerin kabul edilme ihtimallerinin fazla olduğu özel günler ve malum vakitlerde bu iltica ve yalvarmalar daha kesif ve ciddi manada yapılmalıdır.

Fakat bunlar Allah'ın takdir ve iradesini baskı altına almaz. Musibetleri ve belaları kaldırmak onun hikmet ve tedbirine aittir. O, ne yapacağını kullarından daha iyi bilir. Hasta doktoru şikayetle ittiham etmemelidir.

Kul da müptela dönemlerde ve zamanlarda, kulluk ve ubudiyetini azami şekilde hassasiyetle yapmalıdır. Eğer Cenab-ı Hak musibeti kaldırırsa, mahsus dua ve ibadetlerin vakti biter. Kaldırmazsa vakti kaza olmadığından, o özel dua ve ibadetler devam eder.

Musibet, bela ve muzır şeylerin tasallutu, bizzat insanlardan bazılarını, ilgilendirsın veya ilgilendirmesin, o dönemler ve zamanlar o ibadet ve duaların vakitleridir; gaye ve hedefleri değildir. **Gaye ve hedefleri ise; ihlas ve rızayı ilahidir.**